

нитѣ Родопи. Наистина, тѣ едвамъ личатъ, но азъ нали съмъ роденъ край море? Имамъ моряшки очи, та виждамъ много далече. Стоянъ не ми вѣрва: „сѣчинявашъ“—вика. Разбира се, не е грѣхъ да сѣчинява човѣкъ, но истината е, че азъ виждамъ двойно по-далечъ отъ Стояна.

Ахъ, дяволъ да го вземе, следя ония очертаения на Родопитѣ въ безкрая и ме вълнува загадка: на какво прилича Тракия? На какво, наистина? Ха, намѣрихъ: тя е просторна като Черно море! Да. Само че задъ Черно море не може да се вижда, а тука се чертаятъ нѣкакви далечни планини, които... очитѣ на Стояна не прозиратъ, а азъ ги гледамъ добре, макаръ и малко като насъне... и се радвамъ на тази дивна Тракия пакъ като насъне!

Откога виждаме предъ насъ си Нова Загора, а колкото по вървимъ, толкова тя не ни доближава. Дори и Стоянъ почна да пѣшка. Проснало се е онова каменно шосе, нѣма свѣршване. Не само дотегва, ами ако човѣкъ е малко сприхавъ, като мене, почва да сипе съ езикъ такива безсолни, каквито и самъ не е подозиралъ, че знае... А много е бѣло и шосето, — зема очитѣ, та почватъ да ви се въртятъ огнени кълба въ самия мозъкъ.

Все пакъ по едно време азъ успѣхъ да се залъжа. Почувствувахъ, че небето надъ насъ е много високо и много дълбоко. Дори е по-високо и по-дълбоко, отколкото бѣше надъ Сливенъ. Че и много е синьо тукъ небето, наистина! Такава гжста синина има само морето при Варна лѣте. Нито въ Силистра, нито въ Русе небето е тъй синьо. А изъ Добруджа, дори когато се е завързало суша отъ месеци, пакъ небето е бледо. При това тамъ кръгозорътъ е толкова схлупенъ, щото струва ви се, че ако хукнете, ще го настигнете на единъ дъхъ.